

2.

De jongen zit altijd op het dak. Dag en nacht. Zijn gebouw is bijna het hoogste van allemaal. Alleen het glazen kantoorgebouw in het noorden is nog hoger. Van hier kan de jongen over de hele stad uit kijken. Het liefst kijkt hij naar beneden. Naar de mensen die voorbijlopen. Hij weet waar ze heen gaan. Hij weet wat ze doen als ze denken dat niemand op hen let. Hij weet op wie ze wachten. Niemand weet dat hij dat weet. Niemand weet dat hij daarboven zit.

Zijn moeder verlaat het flatgebouw. Hij herkent haar meteen. Haar schouders hangen. Ze draagt haar lege boodschappentas alsof hij loodzwaar is. Zonder uit te kijken, loopt ze naar de overkant. Ze draait zich om en kijkt naar boven. Snel leunt de jongen naar achteren. Hij wil niet dat ze hem ziet. Hij weet dat ze zwaait, maar hij drukt zich tegen de pannen van het dak en telt tot dertig. Wanneer hij voorzichtig over de rand kijkt, is ze al bijna aan het plein. Daar gaat ze een hoek om en verdwijnt uit het zicht. Als hij tot honderddertien telt, zal ze weer opduiken, een paar straten verder. Dan verdwijnt ze in de winkel. Zelfs hoe lang ze daar blijft, kan de jongen raden.

Elke keer als ze het huis uitkomt, zwaait ze. Ook als ze weer naar binnen gaat. Ze staat altijd op dezelfde plek. De stoeptegel is er al wat meer afgesleten. Van hierboven kan hij niet zien of ze lacht. Waarschijnlijk niet. Wanneer ze terugkomt uit de supermarkt, zijn haar stappen nog slepender, hangen haar schouders nog meer door. Ze zeult de boodschappen vijf verdiepingen naar boven, gaat de flat binnen en loopt meteen naar de keuken. Dat beeldt hij zich in.

Hij herinnert zich hoe ze altijd alle boodschappen eerst uitstalde op de keukentafel alsof ze nog eens wilde bekijken wat ze had gekocht. Dan gingen de spullen de koelkast of de voorraadkast in en maakte ze zacht zingend het eten klaar. Ze onderbrak haar lied alleen maar om te vragen of hij de tafel wilde dekken. Zo was het vroeger.

Nu zingt ze niet meer. Nu dekt hij de tafel niet meer. Nu maakt ze zwijgend het eten en zit hij op het dak. Als het eten klaar is, steekt ze een portie in zijn mandje. Hij trekt het aan een touw naar boven. Soms heeft hij geen trek en laat hij het mandje gewoon op de vensterbank staan. Ze is al lang geleden opgehouden met te vragen wanneer hij weer naar beneden komt. Als het koud wordt, zit er een extra trui in het mandje. Of een regenjas.

Als het regent, wordt de straat een zee van gekleurde paraplu's die langs elkaar heen wervelen als confetti.

3.

Het is nog vroeg als hij gewekt wordt door een vreemd geluid. Op zaterdag maakt de dagelijkse routine plaats voor andere mensen en andere paden. Toch herkent hij ook hier patronen. De drieling uit de Parkstraat die gaat zwemmen. Ze zitten vooraan in de bakfiets van hun vader, met hun zwembriljetjes op het voorhoofd als piloten in een oud vliegtuigje. De vrouw met het felgekleurde hoedje die naar de markt gaat en de lange man met de lange baard die elke week, net voor het middageten, een boekje koopt bij de bloemist op het plein. Daarna drinkt hij een kop koffie, met de bloemen op zijn schoot. De jongen heeft zich al vaak afgevraagd voor wie de bloemen zijn. Maar ach, eigenlijk hoeft hij dat niet te weten. Vandaag staat er een vrachtwagen in de straat. Een liftje klimt ratelend naar boven. Dat geluid heeft hem gewekt. Op het liftje staat een grote donkerhouten kast. Ze wiebelt als het liftje moeizaam hoger komt. Op straat kijken twee mannen met de handen in de zij naar boven. De kast komt aan bij het hoogste raam van het huis tegenover hem. Vier handen trekken haar naar binnen. Een schreeuw van boven en het liftje ratelt weer naar beneden. Er volgen nog een sofa, een bed, een tafel en twee stoelen.

De kamer achter het raam vult zich. Met meubels en dozen. Op het einde ook met een hond en een jonge man. Als de lege vrachtwagen verdwijnt, staat de man te midden van de dozen. Hij kijkt de hond aan en laat zijn schouders zakken. Alsof hij niet weet wat hij met al die spullen moet.

Zou de man hem kunnen zien, vraagt de jongen zich af. Het raam is even hoog als de vensterbank waarop zijn mandje staat. Hij vindt het niet fijn dat de man zo dichtbij is. Als hij omhoog zou kijken, zou hij de jongen zien. Maar hij kijkt niet omhoog. Hij opent een van de dozen en haalt er een fotokadertje uit. Zijn bewegingen vertragen. Wel een minuut lang kijkt hij naar de foto in zijn hand. Dan houdt hij die met uitgestrekte arm voor zich uit. Brengt de foto naar zijn borst en strekt zijn arm weer. Hij loopt als een slaapwandelaar naar de schoorsteenmantel en zet de foto erop. Mooi in het midden. Hij kijkt nog een keer en draait zich dan om. Uit de doos haalt hij een tweede kadertje. Ook dat zet hij op de schoorsteenmantel. Hij neemt een derde kadertje, maar blijft ermee bij de doos staan. Dan gebeurt het: de knak. Het hoofd van de jongeman zakt, samen met zijn schouders en zijn knieën. Langzaam gaat hij op de doos zitten. De jongen kent de knak. Het is één kort moment. Als je denkt dat het wel gaat, als je denkt dat je je alleen de mooie momenten kunt herinneren. Dan schuift één zwarte herinnering ervoor. Knak, zegt het dan in je.

Na een tijdje staat de man op en pakt de foto's van de schoorsteenmantel. Hij bergt ze weer op in de doos.

De jongen kijkt naar de lucht en zucht. Waarom moest die man zo dichtbij komen wonen?

